

Arrest

nr. 248 108 van 25 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HAUQUIER
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HAUQUIER, die verschijnt voor verzoeker, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 12 november 2019 België binnen met een paspoort en verzoekt op 21 november 2019 om internationale bescherming. Op 17 september 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten en op X 1993 geboren te zijn in San Juan de los Morros in de estado Guárico. Sinds uw kindertijd woonde u op hacienda Elindero, een groot landgoed in Tacata, in de estado Miranda. Uw moeder zou eigenaar zijn geweest van deze grond waar jullie ook veel dieren zouden hebben gehad. Alles zou goed gegaan zijn ondanks de problemen die er al in Venezuela zouden zijn geweest op dat ogenblik.

Doordat de algemene situatie in het land verslechterde, werd er af en toe al eens iets gestolen bij jullie. In begin zou er echter niemand in jullie huis zijn geweest. Na verloop van tijd, vanaf 2014, zouden er ook mensen bij jullie zijn binnengekomen in het huis en ze zouden alle zaken van waarde hebben meegenomen. Dit zou tot zes keer zijn gebeurd. Door al deze problemen zou ook de verhouding tussen uw vader en moeder zijn verslechterd en zouden ze uit elkaar zijn gegaan.

Eind 2015 – begin 2016 zouden u en uw broer zijn verhuisd naar uw oma in de hoofdstad, Caracas. Zij woonde er in de wijk Catia. U zou beginnen werken zijn in een productiehuis in Caracas en u zou daar een behoorlijk loon hebben gekregen. Naast de algemene problemen die u kende in Venezuela, zou u uw homoseksualiteit niet openlijk hebben durven beleven. U zou wel lange tijd een vriend hebben gehad, maar zou nooit in het openbaar uw relatie hebben kenbaar gemaakt.

Omwille van de moeilijke situatie in Venezuela plande u het land te verlaten. U zou eerst naar Peru zijn gegaan waar u nog zou hebben gewerkt en geld hebben gespaard. Daar zou u te maken hebben gehad met racisme en vooroordelen. Het was altijd al uw intentie om naar Europa te reizen en u kwam uiteindelijk in België aan op 14 november 2019. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 21 november 2019.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer : uw internationaal paspoort, uw identiteitskaart, een tijdelijke verblijfskaart van Peru, een gezondheidskaart uit Peru, boardingpas, een proces-verbaal van een van de inbraken, bewijs blanco strafregister in Venezuela van 31 januari 2017, bewijs van woonst in Tacata van 2003 tot 2015, loonbewijs uit Venezuela, bewijs van scholing, geboortebewijs, bewijs van blanco strafregister uit Peru.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend. Er dient immers te worden vastgesteld dat u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u Venezuela hebt verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Vooreerst stelt u dat uw familie geen financiële problemen kende. Door de verslechterde situatie in Venezuela werd er wel af en toe iets gestolen bij uw familie, namelijk kippen en eieren. Op een gegeven ogenblik zouden er wel af en toe inbrekers zijn binnengekomen, zelfs tot zesmaal toe, en deze zouden spullen hebben meegenomen. Gezien uw financiële situatie en gezien het feit dat alle waardevolle spullen werden meegenomen, wijst alles erop dat deze inbraken enkel en alleen het gevolg waren van de betrekkelijke rijkdom van uw familie. Jullie zouden ook klacht hebben neergelegd bij de politie en deze klacht zou ook zijn geregistreerd (zie ook document 7 in het administratief dossier). Uit wat u vertelt blijkt dat de inbraken dus niet gerelateerd waren aan politieke of andere motieven vermeld in de Vluchtelingenconventie. Na uw verhuis naar Caracas zou de algemene situatie in Venezuela nog steeds niet goed zijn geweest, maar u maakt geen melding meer van persoonlijke problemen.

Als u uitdrukkelijk gevraagd wordt naar uw vrees in Venezuela, verwijst u naar de algemene situatie in uw land, maar stelt duidelijk dat u 'geen vrees koestert voor een specifieke reden in Venezuela'

(persoonlijk onderhoud CGVS, p.10). De door u aangehaalde feiten wijzen dus niet op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Vervolgens stelt u ook homoseksueel te zijn. U haalde dit aspect echter niet aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken. U zou uw seksuele geaardheid niet openlijk hebben durven beleven in uw land (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 8-9). U stelt dat u zich niet goed kon uiten als homoseksueel, dat u nooit hand in hand heeft gelopen en dat u steeds getracht heeft niet op te vallen in uw land. U stelt U stelt dat u op school wel werd gepest en dat de leerkrachten u naar een psycholoog brachten waar u werd verteld dat het misschien een transitie was. Op de kunstenschool, zo stelt u, waren er daarentegen veel mensen zoals u met dezelfde levenshouding en die dingen op dezelfde manier waarnemen en daar zou u zich thuis hebben gevoeld (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 9). Uit wat u vertelt, blijkt dat u de situatie in Venezuela als dusdanig percipieerde dat u niet publiekelijk uiting durfde geven aan uw geaardheid maar u haalt geen enkel persoonlijk incident aan waaruit zou blijken dat u met redelijke waarschijnlijkheid dient te vrezen voor een vervolging in de zin van de conventie van Genève. Uit de analyse van het CGVS blijkt eveneens dat het loutere feit homoseksueel te zijn in Venezuela op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat er in de Venezolaanse maatschappij sprake is van homofobie, discriminatie en homofoob geweld tegen homoseksuelen, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken. Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat homoseksuele handelingen niet strafbaar zijn in het land. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politionele vervolging van homoseksuelen omwille van hun seksuele geaardheid en/ of omwille van hun genderidentiteit. homoseksuelen kunnen zich ook vrij verenigen en elkaar vrij ontmoeten in het openbaar. Wie zich bedreigd voelt door homofoob geweld kan zich wenden tot de Venezolaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Venezolaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Venezuela heeft ook verschillende internationale mensenrechtenresoluties, -verdragen en akkoorden ondertekend in verband met het tegengaan van discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen naar voor komt dat de anti-discriminatie wetgeving niet voldoende uitgewerkt is om doeltreffend te zijn, blijkt echter ook dat eventuele oplossingen vooral afhangen van de context waarin discriminatie voorvalt.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere homoseksueel in Venezuela het risico loopt om het slachtoffer te worden van een vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Zoals hierboven aangehaald, haalde u dit aspect zelf niet spontaan aan bij de redenen waarom u uw land had verlaten en vertelde u slechts dat u homoseksueel was nadat er op werd gealludeerd of er nog andere redenen zou kunnen zijn waarom u Venezuela had verlaten en u op DvZ had gezegd dat 'hier de rechten van gay personen respecteren' (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 9). U zou weliswaar een lange relatie hebben gehad in Venezuela, maar stelt geen problemen te hebben gehad om dat u steeds heeft geprobeerd om niet op te vallen. Omdat u zich niet volledig openlijk uw geaardheid zou kunnen beleven hebben, zou dat aspect meegespeeld hebben om Venezuela te verlaten (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 10). Nergens uit uw verklaringen blijkt echter dat u op welke manier dan ook een gegronde vrees voor vervolging zou kennen omwille van uw seksuele geaardheid.

Er dient dus na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin

rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

U haalt immers zelf aan dat uw familie bemiddeld was, dat uw familie een groot landgoed bezat en veel dieren. Zelfs toen de situatie in Venezuela verslechterde, stelt u het nog goed te hebben door uw financiële situatie (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5). Ook later toen u in Caracas was, had u een goed werk (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 7) en ook tijdens uw verblijf in Peru, waar u verbleef in afwachting van uw vertrek naar Europa, kon u sparen en bleek dat u bij aankomst in Europa in het bezit was van €1000, wat er toch op wijst dat u voldoende solvabel bent en geen risico loopt om bij terugkeer in een onmenselijke en vernederende situatie terecht te komen.

De documenten die u neerlegt ter staving van uw verzoek om internationale bescherming kunnen bovenstaande beslissing niet in positieve zin wijzigen. Het gaat om documenten die uw identiteit moeten bewijzen (paspoort, identiteitskaart, bewijs woonst, werkattest, edm.). Deze elementen worden echter niet door het CGVS betwist. Ook is er een proces-verbaal door de politie opgesteld naar aanleiding van een van de inbraken. Ook deze elementen zijn mogelijk binnen de Venezolaanse context. Het bewijst alvast dat de politie uw klacht ernstig nam en deze klacht ook acteerde.

Verder legt u ook diverse documenten mee over uw verblijf in Peru (tijdelijke vergunning, gezondheidskaart, bewijs dat u geen gerechtelijke problemen had in Peru, etc.). Ook het element dat u tijdelijk in Peru zou hebben verbleven, wordt door het CGVS niet betwist, maar dit verblijf in Peru leidt er niet toe om te concluderen dat er een gegronde vrees voor vervolging is.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet in positieve zin wijzigen. Het gaat immers over uw identiteit die niet ter discussie staat. Verder legt u documenten neer in verband met de inbraken waarvan u het slachtoffer werd. Deze inbraken waren echter gemeenrechtelijke feiten en de neergelegde documenten tonen enkel aan dat de politie wel degelijk deze voorvallen heeft onderzocht.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In wat zich aandient als een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "het algemeen beginsel van voorzichtigheid", van "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur", van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker zet dit middel als volgt uiteen:

"1. De bestreden beslissing

a) De vrees voor vervolging van verzoekende partij omwille van haar homoseksuele geaardheid

Verzoekende partij wenst vooreerst op te merken dat zij haar homoseksualiteit niet vermeld heeft gedurende haar persoonlijk onderhoud op de DVZ omdat zij uit schaamte moeite had om hierover te praten, hetgeen in de context van homoseksualiteit allerm minst onaannemelijk is.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat hoewel zij de homoseksuele geaardheid van verzoekende partij niet in twijfel trekt, zij desalniettemin meent dat het loutere feit homoseksueel te zijn in Venezuela op zich niet voldoende is om te besluiten dat er sprake is van een vrees tot vervolging (stuk 1, p. 2).

In dit verband stelt zij in de bestreden beslissing het volgende (stuk 1, p. 2):

"(...)"

Bovenstaande passage uit de bestreden beslissing is gebaseerd op het COI Focus-rapport betreffende homoseksualiteit in Venezuela dd. 14.01.2019, die door verwerende partij aan het administratief dossier werd toegevoegd. Uit dit rapport blijkt duidelijk dat homoseksuelen dikwijls gestigmatiseerd worden door de maatschappij en slachtoffer kunnen worden van agressie of geweld, dat de politie ook een significante bron blijkt te zijn van fysiek, verbaal en ander geweld ten aanzien van LGBTI-gemeenschap en dat de bescherming die door de autoriteiten geboden wordt niet effectief blijkt te zijn. Het valt op dat verwerende partij dit gegeven, dat overigens ook blijkt uit verschillende artikelen die verzoekende partij middels dit verzoekschrift neerlegt¹ (stukken 3-5), niet in twijfel trekt, maar zelfs bevestigt in de bestreden beslissing.

Niettegenstaande bovenstaande informatie meent verwerende partij dat niet a priori kan worden aangenomen dat iedere homoseksueel in Venezuela het risico loopt om het slachtoffer te worden van een vervolging en stelt zij dat een individuele beoordeling van de nood aan internationale bescherming, waarbij de vrees voor vervolging in concreto dient te worden aangetoond, noodzakelijk is.

Verwerende partij meent dat de problemen die verzoekende partij omwille van haar homoseksuele geaardheid in Venezuela kende onvoldoende zwaarwichtig zijn om te besluiten tot een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Het valt op dat verwerende partij in de bestreden beslissing de vrees voor vervolging in hoofdzaak analyseert op basis van de problemen die verzoekende partij in het verleden kende en waarvan verwerende partij meent dat ze onvoldoende zwaarwichtig zijn, doch niet overgaat tot een uitgebreide toekomstgerichte beoordeling van de vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van verzoekende partij omwille van haar homoseksuele geaardheid. Het is in het licht van de algemene situatie voor homoseksuele personen in Venezuela en de door verzoekende partij aangehaalde vervolgingsfeiten in het kader van haar politieke overtuiging bovendien stuitend te moeten vaststellen dat verwerende partij de vrees van verzoekende partij voor een nog hardere aanpak en foltering bij arrestatie, voor verstoting door haar familie en voor de onmogelijkheid tot het verkrijgen van voedselpakketten omwille van haar seksuele geaardheid, afdoet als een loutere hypothese.

In dit verband heeft uw Raad in een gelijkaardige zaak waarbij verwerende partij eveneens meende dat de door de verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten onvoldoende zwaarwichtig waren, geoordeeld dat bij de beoordeling van de vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, een toekomstgericht onderzoek vereist is:

"(...)"²

Er dringt zich aldus een toekomstgericht onderzoek van de vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet op, iets wat verwerende partij nalaat te doen in de bestreden beslissing. Hieronder zal worden aangetoond dat verzoekende partij wel degelijk een gegronde vrees tot vervolging koestert in geval van terugkeer naar Venezuela omwille van haar homoseksuele geaardheid (zie infra punt 2).

Hieronder zal tevens worden aangetoond dat verzoekende partij in geval van verstoting door haar familie omwille van haar geaardheid op onvoldoende steun van een familiaal en sociaal netwerk zal kunnen rekenen in geval van terugkeer naar Venezuela en aldus in het licht van de dramatische socio-economische situatie in Venezuela wel degelijk een reëel risico loopt het slachtoffer te worden van ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien (zie infra II).

2. De vrees voor vervolging van verzoekende partij omwille van haar homoseksuele geaardheid

Uit de hierboven reeds aangehaalde informatie³, blijkt dat hoewel homoseksualiteit op zich niet strafbaar is in Venezuela en er tevens in theorie een wettelijk kader bestaat tegen discriminatie op basis van seksuele geaardheid, er in de praktijk allerminst een effectieve bescherming is tegen homofob geweld door de autoriteiten, dat homoseksuelen dikwijls gestigmatiseerd worden door de maatschappij en slachtoffer kunnen worden van agressie of geweld en dat de politie zelf een significante bron blijkt te zijn van fysiek, verbaal en ander geweld ten aanzien van LGBTI-gemeenschap. Bovenstaande informatie wordt door verwerende partij bevestigd in de bestreden beslissing.

Deze informatie wordt bevestigd door het EASO-rapport 'Venezuela - Country Focus'⁴ van augustus 2020, dat aangaande het wettelijk kader rond homoseksualiteit in Venezuela het volgende stelt:

"(...)"⁵

(Vrije vertaling: "...)

Aangaande de discriminatie van en het geweld jegens homoseksuele personen stelt het voormelde rapport het volgende:

"(...)"⁶

(Vrije vertaling: "...)

Aangaande de (afwezigheid van) bescherming door de Venezolaanse autoriteiten tegen discriminatie van en geweld jegens homoseksuele personen stelt het voormelde rapport het volgende:

"(...)"⁷

(Vrije vertaling: "...)

Uit de informatie uit dit zeer recente EASO-rapport, dat overigens niet door verwerende partij werd aangehaald in de bestreden beslissing, noch toegevoegd werd aan het administratief dossier, blijkt eveneens dat hoewel homoseksualiteit op zich niet strafbaar is in Venezuela en er tevens in theorie een wettelijk kader bestaat tegen discriminatie op basis van seksuele geaardheid, er in de praktijk allerminst een effectieve bescherming is tegen homofob geweld en dat homoseksuelen dikwijls gestigmatiseerd worden door de maatschappij en slachtoffer kunnen worden van agressie of geweld.

In het kader van een toekomstgerichte beoordeling van de vrees voor vervolging van verzoekende partij in geval van terugkeer naar Venezuela, toont bovenvermelde informatie duidelijk aan dat zij wel degelijk een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van daden van vervolging door de Venezolaanse autoriteiten en hun vertegenwoordigers of door niet- overheidsactoren in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, waartegen de Venezolaanse autoriteiten geen bescherming kunnen of willen bieden.

In dit verband oordeelde uw Raad in bovenvermeld arrest het volgende:

"(...)"⁸

Uw Raad oordeelt in bovenstaand arrest terecht dat men van een persoon die in zijn land van herkomst problemen kent omwille van zijn seksuele geaardheid, niet kan verwachten dat hij zijn homoseksualiteit verbergt of zich terughoudend moet opstellen in de uiting van zijn geaardheid. In casu kan men evenmin verwachten van verzoekende partij dat zij dit doet.

Uw Raad meent eveneens terecht dat de vaststelling dat er geen wetgeving is die homoseksualiteit in verzoekers land van herkomst strafbaar stelt is niet voldoende om uit te sluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging kan hebben omwille van zijn seksuele geaardheid, hetgeen verwerende partij in de bestreden beslissing echter wel beweert.

Uw Raad komt dan ook op basis van dezelfde bronnen die door verzoekende partij middels dit verzoekschrift worden neergelegd⁹ tot het besluit dat homoseksuelen – zoals ook duidelijk blijkt uit het vluchtrelaas van verzoekende partij – dikwijls gestigmatiseerd worden door de maatschappij en slachtoffer kunnen worden van agressie of geweld, dat de politie ook een significante bron blijkt te zijn van fysiek, verbaal en ander geweld ten aanzien van LGBTI- gemeenschap en dat de bescherming van de autoriteiten niet effectief blijkt te zijn, iets wat eveneens blijkt uit het door verwerende partij aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus-rapport betreffende homoseksualiteit in Venezuela dd. 14.01.2019 en dat door verwerende partij bovendien bevestigd wordt in de bestreden beslissing.

Bovendien wijst uw Raad er terecht op dat er ook rekening dient te worden gehouden met de rampzalige economische situatie in Venezuela (zie infra II) waardoor het realistisch voorkomt dat homoseksuele koppels moeilijker toegang hebben tot een netwerk voor voeding of medische zorgen en dat omwille van de volatiele veiligheidssituatie en socio-economische situatie, samen genomen met de houding van de politie ten aanzien van homoseksuelen, het plausibel is dat een homoseksuele persoon geen bescherming van de autoriteiten zal verkrijgen wanneer ten aanzien van hem daden van vervolging worden gesteld. Dit is in casu ook het geval voor verzoekende partij.

Het dient dan ook te worden besloten dat uit bovenstaande toekomstgerichte beoordeling van de vrees voor vervolging van verzoekende partij volgt dat zij wel degelijk gegronde vrees voor vervolging heeft in

de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet omwille van haar homoseksuele geaardheid en derhalve het behoren tot een sociale groep zoals omschreven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

3. De erkenning van de vluchtelingenstatus

Op grond van bovenstaande overwegingen dient te worden besloten dat verzoekende partij wel degelijk enerzijds een gegronde vrees voor vervolging koestert omwille van het behoren tot een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, met name omwille van haar homoseksuele geaardheid. Hierdoor loopt zij in geval van terugkeer naar Venezuela het risico slachtoffer te worden van daden van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Rekening houdend met het bovenstaande dient aan verzoekende partij dan ook de status van vluchteling te worden toegekend."

2.1.2. In wat zich aandient als een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "het algemeen beginsel van voorzichtigheid", van "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur", van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker haalt artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aan, alsook de artikelen 2 en 3 van het EVRM.

Hij meent dat er omwille van de in het eerste middel aangehaalde elementen redenen zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet loopt en dat hem in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

Bovendien meent verzoeker dat hij een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet loopt omwille van de dramatische socio-economische (situatie) in Venezuela en het ontbreken van een familiaal en sociaal netwerk dat hem kan ondersteunen in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst indien hij zou verstoten worden door zijn familie omwille van zijn homoseksuele geaardheid. Hij licht dit als volgt toe:

"Zoals hierboven reeds werd aangehaald (zie supra I), blijkt uit de beschikbare informatie, die tevens door uw Raad in haar eerdere rechtspraak werd bevestigd, dat homoseksuele personen moeilijker toegang hebben tot een netwerk voor voeding of medische zorgen. Dit wordt overigens eveneens bevestigd op pagina 17 van het COI Focus-rapport betreffende homoseksualiteit in Venezuela dd. 14.01.2019, die door verwerende partij aan het administratief dossier werd toegevoegd. Dit feit alleen al maakt dat verzoekende partij in het licht van de dramatische socio-economische toestand in Venezuela (zie infra punt 2) een reëel risico loopt het slachtoffer te worden van ernstige humanitaire omstandigheden of socio- economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien."

Op grond van het bovenstaande dient dan ook te worden besloten dat verzoekende partij wel degelijk een reëel risico loopt het slachtoffer te worden van ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien."

Vervolgens gaat verzoeker uitgebreid in op de humanitaire situatie in Venezuela. Hij citeert in dit verband diverse, in voetnoot aangehaalde, objectieve bronnen die volgens hem aantonen dat de situatie in Venezuela beschreven kan worden als zijnde "ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien".

Wat betreft de veiligheidssituatie in Venezuela, merkt verzoeker vooreerst op dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet onderzocht heeft of hij eventueel nood heeft aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en evenmin bronnen citeert die betrekking

hebben op de veiligheidssituatie in Venezuela. Het ontbreken van dergelijke analyse in het licht van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet maakt volgens verzoeker een grond tot vernietiging van de bestreden beslissing uit op grond van artikel 39/2, § 1, (tweede lid), 2°, van de Vreemdelingenwet, nu er hierdoor essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

De COI Focus “*Venezuela – Situatieschets*” van 15 mei 2020 toont volgens verzoeker aan dat er wel degelijk sprake is van een reëel risico op ernstige schade wegens een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict. Verzoeker citeert vervolgens uit deze COI Focus alsook uit rapporten van de *International Crisis Group* en de onderzoeksdienst van het Europees Parlement met betrekking tot de veiligheidssituatie in Venezuela.

Tot slot citeert verzoeker met betrekking tot de terugkeer naar Venezuela uit een rapport van de *Immigration and Refugee Board of Canada* over de behandeling door de Venezolaanse autoriteiten en pro-regeringsgroepen van afgewezen asielzoekers die terugkeren naar het land.

2.1.3. In wat zich aandient als een derde middel vraagt verzoeker in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen op grond van artikel 39/2, § 1, (tweede lid), 2°, van de Vreemdelingenwet.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage bij het verzoekschrift worden volgens de inventaris volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- een artikel van NBC News van 10 mei 2017 over de vervolging van homoseksuelen in Venezuela (stuk 3);
- een artikel van El Nacional van 3 december 2017 betreffende het moordcijfer voor homoseksuelen in Venezuela (stuk 4);
- een artikel van de website www.refugeelegalaidinformation.org/venezuela-lgbti-resources betreffende de discriminatie en vervolging van homoseksuelen in Venezuela (stuk 5).

2.2.2. Bij haar nota met opmerkingen voegt verwerende partij de COI Focus “*Venezuela. Homoseksualiteit*” van 14 januari 2019 en refereert zij aan de COI Focus “*Venezuela: Situatieschets*” van 15 mei 2020, het rapport “*Venezuela. Country Focus*” van EASO van augustus 2020, de COI Focus “*Venezuela. Situation sécuritaire*” van 4 april 2019 en de COI Focus “*Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*” van 1 juli 2019.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van die wet.

2.3.1.2. In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van “*het algemeen beginsel van voorzichtigheid*” en “*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*” moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijke beginselen bekend zijn en dat verzoeker nalaat hierbij verdere toelichting te geven, zodat dit onderdeel van het eerste en het tweede middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

2.3.1.3. In de mate dat verzoeker in het tweede middel aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.4. De middelen zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat hij Venezuela heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, nu (i) de door hem aangehaalde inbraken niet gerelateerd waren aan politieke of andere motieven vermeld in het Verdrag van Genève, (ii) hij duidelijk stelt dat hij ‘geen vrees koestert voor een specifieke reden in Venezuela’, (iii) hij zijn homoseksualiteit niet heeft aangehaald bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ), en hij wat dat betreft geen enkel persoonlijk incident aanhaalt waaruit zou blijken dat hij met redelijke waarschijnlijkheid dient te vrezen voor een vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, en (iv) op basis van de beschikbare informatie niet *a priori* kan worden aangenomen dat iedere homoseksueel in Venezuela het risico loopt om het slachtoffer te worden van een vervolging, zodat een individuele beoordeling van zijn vraag naar internationale bescherming, waarbij hij zijn vrees voor vervolging *in concreto* dient aan te tonen, noodzakelijk blijft, omdat (B) uit zijn verklaringen over zijn profiel en zijn familiale/financiële situatie in Venezuela niet kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van die aard is dat hij, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling loopt, en omdat (C) de door hem neergelegde documenten de beslissing niet in positieve zin kunnen wijzigen. Al deze overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Waar verzoeker in het tweede middel aanvoert dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing niet is overgegaan tot een beoordeling van zijn eventuele nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure geen gewag heeft gemaakt van een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst te hebben verlaten omdat het er erg gevaarlijk was. Hij geeft aan te zijn opgegroeid op een groot landgoed gelegen in het dorp Tacata in de staat Miranda, dat eigendom was van zijn moeder en waar zijn familie een groot aantal dieren hield. Verzoeker zou er een rustig en comfortabel leven hebben geleid. De algemene problemen waarmee Venezuela te maken kreeg onder de dictatuur van Chavez zouden wel nadelige gevolgen gehad hebben voor het landbouwbedrijf – er waren problemen met de vaccins voor de kippen en er werd al eens iets gestolen door mensen die het nodig hadden – maar die zouden aanvankelijk binnen de perken gebleven zijn. Na de hervervkiezing van Chavez zou de situatie erger geworden zijn. De productie en omzet verminderden, er werd meer gestolen en het geweld en de onveiligheid namen dag over dag toe. In 2014 zouden personen met oorlogswapens verzoekers huis zijn binnengedrongen en hem en zijn familie met de dood hebben bedreigd. Zij zouden toen een auto gestolen hebben met allerlei waardevolle spullen in. Daarna zou het nog vijf keer voorgevallen zijn dat gewapende personen het huis binnendrongen om waardevolle spullen te stelen en bedreigingen te uiten. Het merendeel van de keren zou verzoekers familie klacht hebben ingediend, maar dit zou niets hebben opgebracht. Verzoeker verklaart dat de problemen op het landgoed zijn ouders stress bezorgden waardoor ze uit elkaar gingen. Eind 2015 – begin 2016 zou verzoeker samen met zijn broer verhuisd zijn naar zijn oma in de hoofdstad Caracas. Ook daar was het volgens verzoeker gevaarlijk. Verzoeker werd naar eigen zeggen geconfronteerd met drugscriminaliteit en met gewapende bendeleden die de toegang tot het gebied waar hij woonde controleerden. In maart 2018 zou verzoeker naar Peru vertrokken zijn met de bedoeling om er eerst wat geld te verdienen alvorens verder te reizen naar Europa. Na ongeveer anderhalf jaar in Peru te hebben verbleven zou verzoeker in november 2019 naar België gekomen zijn.

Behalve de algemene onveiligheid, haalt verzoeker aan dat hij in Venezuela zijn homoseksualiteit niet openlijk kan beleven.

De Raad stelt samen met de commissaris-generaal vast dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) uitdrukkelijk aangaf dat er geen specifieke reden is waarom hij Venezuela verlaten heeft of bang is om ernaar terug te keren en naar de algemeen gevaarlijke situatie verwees (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). In zoverre uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat de hoger aangehaalde problemen op het landgoed in Tacata hem deden besluiten zijn land van herkomst te verlaten (*ibid.*, p. 7 en 9), dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen elementen of feiten heeft aangehaald waaruit kan blijken dat hij persoonlijk werd vervolgd op grond van één van de criteria vermeld in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève. Uit de door hem geschetste omstandigheden en aangehaalde feiten dient te worden besloten dat verzoeker en zijn familie gevisieerd werden omwille van hun betrekkelijke rijkdom en dat de inbraken niet gerelateerd waren aan politieke of andere motieven vermeld in het Verdrag van Genève (*ibid.*, p. 5-6), zoals door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op goede gronden wordt overwogen en door verzoeker niet wordt betwist in zijn verzoekschrift. Tevens dient te worden gewezen op het feit dat verzoeker eind 2015 of begin 2016 verhuisd is naar Caracas en daar nog zeker twee jaar heeft gewoond alvorens Venezuela in maart 2018 te verlaten, zodat de problemen die hij op het landgoed zou hebben gekend niet als actueel kunnen worden beschouwd (*ibid.*, p. 7, en adm. doss., stuk 9, verklaring DVZ, nr. 31). Uit zijn verklaringen blijkt niet dat verzoeker in Caracas persoonlijk werd gevisieerd of bedreigd, dan wel vervolgd om redenen die verband houden met de criteria van het Verdrag van Genève. Verzoeker verwijst naar de drugscriminaliteit in de buurt waar hij woonde en het optreden van de politie hiertegen. Hem gevraagd wat nu concreet maakte dat hij daar niet kon blijven, haalde verzoeker aan dat er gewapende bendeleden waren die het gebied in de gaten hielden en niet toelieten dat men de zone zomaar verliet. Uit zijn verklaringen blijkt echter niet dat hij hierdoor ooit persoonlijk in de problemen kwam. Verder verwees verzoeker naar de angst die hij zou hebben gevoeld door wat hem overkomen was op het landgoed. Zoals reeds aangestipt, dateren deze feiten van meer dan twee jaar voor zijn vertrek uit Venezuela en is de vrees die hij daardoor stelt te hebben niet actueel (adm. doss., stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7).

Wat betreft verzoekers homoseksuele geaardheid, stelt de Raad vooreerst in navolging van de commissaris-generaal vast dat verzoeker dit element ten aanzien van de DVZ niet heeft aangehaald als één van de redenen die de terugkeer naar zijn land van herkomst verhinderen. Het betoog in het

verzoekschrift dat verzoeker hier uit schaamte geen melding van heeft gemaakt bij de DVZ en moeite had om erover te praten, is niet afdoende. De Raad wijst erop dat de behandeling van een verzoek om internationale bescherming in vertrouwen geschiedt en schaamte geen reden kan zijn om in een confidentieel gesprek een dergelijk belangrijk element in zijn relaas te verzwijgen voor de DVZ. Van verzoeker werd bovendien niet verwacht dat hij hierop reeds uitvoerig zou ingaan. Wel kon gezien het belang van dit element in het geheel van de door hem aangevoerde vluchtmotieven – in zijn verzoekschrift haalt verzoeker behalve zijn homoseksuele geaardheid geen andere redenen aan waarom hij persoonlijk vervolging vreest in de zin van het Verdrag van Genève – worden verwacht dat hij hiervan minstens melding zou hebben gemaakt bij de DVZ. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS zijn homoseksuele geaardheid evenmin spontaan aanhaalde als reden voor zijn vertrek, doch wel pas nadat hem uitdrukkelijk werd gevraagd of er nog andere dan de door hem vermelde redenen waren waarom hij zijn land verlaten heeft en hij gewezen werd op zijn verklaring bij de DVZ dat de rechten van gays in België worden gerespecteerd (adm. doss., stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5-9). Deze vaststellingen doen vermoeden dat verzoekers homoseksuele geaardheid niet (mede) aan de basis lag van zijn vertrek uit Venezuela en ondermijnen in sterke mate de ernst van de vrees die hij daardoor stelt te hebben.

Met betrekking tot verzoekers homoseksuele geaardheid wordt in de bestreden beslissing verder terecht als volgt gemotiveerd:

“U zou uw seksuele geaardheid niet openlijk hebben durven beleven in uw land (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 8-9). U stelt dat u zich niet goed kon uiten als homoseksueel, dat u nooit hand in hand heeft gelopen en dat u steeds getracht heeft niet op te vallen in uw land. U stelt U stelt dat u op school wel werd gepest en dat de leerkrachten u naar een psycholoog brachten waar u werd verteld dat het misschien een transitie was. Op de kunstenschool, zo stelt u, waren er daarentegen veel mensen zoals u met dezelfde levenshouding en die dingen op dezelfde manier waarnemen en daar zou u zich thuis hebben gevoeld (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 9). Uit wat u vertelt, blijkt dat u de situatie in Venezuela als dusdanig percipieerde dat u niet publiekelijk uiting durfde geven aan uw geaardheid maar u haalt geen enkel persoonlijk incident aan waaruit zou blijken dat u met redelijke waarschijnlijkheid dient te vrezen voor een vervolging in de zin van de conventie van Genève. Uit de analyse van het CGVS blijkt eveneens dat het loutere feit homoseksueel te zijn in Venezuela op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat er in de Venezolaanse maatschappij sprake is van homofobie, discriminatie en homofoob geweld tegen homoseksuelen, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken. Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat homoseksuele handelingen niet strafbaar zijn in het land. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politionele vervolging van homoseksuelen omwille van hun seksuele geaardheid en/ of omwille van hun genderidentiteit. Homoseksuelen kunnen zich ook vrij verenigen en elkaar vrij ontmoeten in het openbaar. Wie zich bedreigd voelt door homofoob geweld kan zich wenden tot de Venezolaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Venezolaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Venezuela heeft ook verschillende internationale mensenrechtenresoluties, -verdragen en akkoorden ondertekend in verband met het tegengaan van discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen naar voor komt dat de anti-discriminatie wetgeving niet voldoende uitgewerkt is om doeltreffend te zijn, blijkt echter ook dat eventuele oplossingen vooral afhangen van de context waarin discriminatie voorvalt.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere homoseksueel in Venezuela het risico loopt om het slachtoffer te worden van een vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Zoals hierboven aangehaald, haalde u dit aspect zelf niet spontaan aan bij de redenen waarom u uw land had verlaten en vertelde u slechts dat u homoseksueel was nadat er op werd gealludeerd of er nog andere redenen zou kunnen zijn waarom u Venezuela had verlaten en u op DvZ had gezegd dat ‘hier de rechten van gay personen respecteren’ (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 9). U zou weliswaar een lange relatie hebben gehad in Venezuela, maar stelt geen problemen te hebben gehad om dat u steeds heeft geprobeerd om niet op te vallen. Omdat u zich niet volledig openlijk uw geaardheid zou kunnen beleven hebben, zou dat aspect meegespeeld hebben om Venezuela te verlaten (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 10). Nergens uit uw verklaringen blijkt echter dat u op welke manier dan ook een gegrond vrees voor vervolging zou kennen omwille van uw seksuele geaardheid.”

Verzoeker onderneemt in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om bovenstaande pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft. Hij blijft immers in wezen steken in het louter poneren van een vrees voor vervolging omwille van zijn homoseksuele geaardheid en het verwijzen naar de algemene situatie van homoseksuelen in Venezuela, waarmee hij echter de bevindingen van de commissaris-generaal niet ontkracht en zijn beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van een zorgvuldige afweging van het geheel van de hoger genoemde elementen terecht motiveert dat het enkele gegeven van verzoekers homoseksuele geaardheid niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofde. Verzoeker doet aan die afweging en de daaruit voortvloeiende conclusie geen afbreuk door bepaalde bevindingen van de COI Focus waarop de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd, en die gevoegd werd bij de nota met opmerkingen, te benadrukken waar hij stelt dat uit dit rapport duidelijk blijkt *“dat homoseksuelen dikwijls gestigmatiseerd worden door de maatschappij en slachtoffer kunnen worden van agressie of geweld, dat de politie ook een significante bron blijkt te zijn van fysiek, verbaal en ander geweld ten aanzien van LGBTI-gemeenschap en dat de bescherming die door de autoriteiten geboden wordt niet effectief blijkt te zijn”*. Ook het gegeven dat deze bevindingen bevestigd worden door de informatie die verzoeker zelf voegt (stukkenbundel verzoeker, stukken 3-5) en het rapport *“Venezuela – Country Focus”* van EASO van augustus 2020, waaraan ook gerefereerd wordt in de verweernota, doet niets af aan de pertinente overweging dat hieruit niet blijkt dat het enkele feit homoseksueel te zijn in Venezuela op zich volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van de betrokkene. Verzoeker dient dan ook *in concreto* aan te tonen dat hij persoonlijk het risico loopt om in Venezuela te worden bedreigd of vervolgd omwille van zijn homoseksuele geaardheid, doch blijft daartoe in gebreke. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, heeft verzoeker geen enkel persoonlijk incident aangehaald waaruit zou blijken dat hij met redelijke waarschijnlijkheid dient te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Waar verzoeker aanvoert dat men van een persoon die in zijn land van herkomst problemen kent omwille van zijn seksuele geaardheid niet kan verwachten dat hij die geaardheid verbergt of zich terughoudend moet opstellen in de uiting ervan, en men *in casu* evenmin van hem kan verwachten dat hij dit doet, merkt verwerende partij in haar nota met opmerkingen terecht op dat uit zijn verklaringen niet blijkt dat verzoeker zijn seksuele geaardheid in Venezuela moest verborgen houden. Verzoeker verklaarde dat hij door zijn werkgevers gevraagd werd werk en privé gescheiden te houden maar dat ze met zijn geaardheid op zich geen probleem hadden. Verzoekers ouders zouden ook op de hoogte zijn van zijn geaardheid en het hier wel moeilijk mee hebben, maar uit verzoekers verklaringen blijkt niet dat hij hierdoor ernstige problemen kende. Verder blijkt dat verzoeker meerdere homoseksuele relaties heeft gehad en met gelijkgezinden in contact kwam op de kunstschool en een bar in Caracas (adm. doss., stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Voor zover verzoeker daadwerkelijk die behoefte zou hebben gehad, is het enkele feit dat hij zich niet *“in het groot en het breed”* kon uiten en daarbij in zekere mate rekening diende te houden met de maatschappelijke gevoeligheden in Venezuela niet zwaarwichtig genoeg om van vervolging in de zin van het Verdrag van Genève te kunnen spreken.

Verder voert verzoeker in zijn verzoekschrift nog aan dat het in het licht van de algemene situatie voor homoseksuelen personen in Venezuela en de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten in het kader van zijn politieke overtuiging bovendien stuitend is te moeten vaststellen dat de commissaris-generaal zijn vrees voor een nog hardere aanpak en foltering bij arrestatie, voor verstoting door zijn familie en voor de onmogelijkheid tot het verkrijgen van voedselpakketten omwille van zijn seksuele geaardheid, afdoet als een loutere hypothese. De Raad merkt evenwel op dat nergens uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker in Venezuela ooit gearresteerd of mishandeld, verstoten door zijn familie of de toegang tot voedsel ontzegd is geweest omwille van zijn seksuele geaardheid, noch dat hij enige vrees in die zin heeft bij terugkeer. Voorts blijkt niet dat verzoeker ooit vervolgd werd omwille van zijn politieke overtuiging, zodat het de Raad volkomen onduidelijk is op welke eerder aangehaalde feiten verzoeker doelt waar hij het heeft over *“de door verzoekende partij aangehaalde vervolgingsfeiten in het kader van haar politieke overtuiging”*.

De Raad volgt verzoeker in zoverre hij betoogt dat de beoordeling van de vrees voor vervolging overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet een toekomstgericht onderzoek vereist, doch benadrukt dat het een individuele beoordeling betreft waarbij rekening dient te worden gehouden met de

concrete omstandigheden eigen aan de zaak en de persoon van de verzoeker en dat een loutere verwijzing naar algemene informatie over de situatie van homoseksuelen in Venezuela op zich niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen.

De verwijzing naar het arrest van de Raad met nummer 215 177 van 15 januari 2019 is *in casu* niet dienstig, nu rechterlijke beslissingen volgens de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking hebben. Bovendien dient elk verzoek om internationale bescherming individueel te worden onderzocht, rekening houdend met de elementen eigen aan het concrete geval. Verzoeker toont niet aan dat de feiten die ten grondslag lagen aan de rechterlijke uitspraak waarnaar hij verwijst dezelfde zijn als, dan wel vergelijkbaar zijn met, de feiten en elementen waarop hij zich beroept in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming.

Wat betreft zijn verklaring tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat louter terugkeren naar Venezuela al een gevaar inhoudt en dat wie van het buitenland komt kan worden ontvoerd of om gelijk welke reden vermoord (adm. doss., stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9), kan op basis van het geheel van de elementen in zijn dossier niet worden besloten dat er in zijn hoofde persoonlijke redenen bestaan om aan te nemen dat verzoeker specifiek het risico loopt om bij terugkeer naar Venezuela te worden vermoord of ontvoerd. Wat betreft de behandeling van afgewezen asielzoekers bij terugkeer naar Venezuela, verwijst verzoeker in zijn verzoekschrift slechts naar algemene informatie van de *Immigration and Refugee Board of Canada*, zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken. Noch uit deze informatie, noch uit enige andere informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat het loutere feit dat men als Venezolaan in het buitenland een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend aanleiding geeft tot een gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer.

Verzoeker heeft geen documenten neergelegd die de Raad ertoe nopen de appreciatie van verzoekers vluchtmotieven te wijzigen. Het door verzoeker neergelegde paspoort, zijn identiteitskaart, de documenten betreffende zijn reisweg, het certificaat betreffende strafrechtelijke antecedenten en de bewijzen betreffende zijn woonst, scholing en werk in Venezuela (adm. doss., stuk 8, map met 'documenten', nrs. 1, 2, 4, 6 en 8-12) hebben betrekking op elementen die *in casu* niet worden betwist. De documenten met betrekking tot verzoekers verblijf in Peru, met name zijn tijdelijke verblijfskaart, gezondheidskaart en bewijs van goed gedrag en zeden (*ibid.*, nrs. 3, 5 en 13) kunnen niet dienen ter staving van de vrees die hij stelt te hebben ten aanzien van Venezuela en zijn om die reden evenmin dienstig. Het proces-verbaal betreffende een inbraak in zijn huis in 2014 (*ibid.*, nr. 7) kan staven dat verzoeker in die periode problemen kende omwille van de criminaliteit in zijn toenmalige verblijfplaats. Dit gegeven wordt op zich niet betwist, doch omwille van hoger uiteengezette redenen kan hieruit geen actuele en persoonlijke vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker worden afgeleid.

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Venezuela.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Venezuela persoonlijk en actueel het risico loopt om te worden vervolgd of bedreigd omwille van de onveilige situatie aldaar, zijn homoseksuele geaardheid of het feit dat hij in het buitenland een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

In de mate dat verzoeker zich baseert op de algemene socio-economische en mensenrechtensituatie in Venezuela om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen, herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolgning in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming – waarvan artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zo stelt het Hof van Justitie:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet. Deze situatie blijkt louter het gevolg te zijn van een complexe situatie van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder wijst de Raad er nogmaals op dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoeker toont immers niet aan dat hij bij terugkeer naar Venezuela

op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

De in het verzoekschrift aangehaalde vrees dat hij omwille van zijn homoseksualiteit moeilijker toegang zou hebben tot een netwerk voor voeding of medische zorgen, wordt door verzoeker op geen enkele manier *in concreto* aannemelijk gemaakt. Hij verwijst naar informatie van algemene strekking en “*de dramatische socio-economische (toestand) in Venezuela en het ontbreken van een familiaal en sociaal netwerk dat (...) (hem) kan ondersteunen in geval van terugkeer naar (...) (zijn) land van herkomst indien (...) (hij) zou verstoten worden door (...) (zijn) familie omwille van (...) (zijn) homoseksuele geaardheid*” om te stellen dat hij in Venezuela “*een reëel risico loopt het slachtoffer te worden van ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien*”. Zoals hoger gesteld, heeft verzoeker in het kader van de administratieve procedure nooit aangegeven dat hij vreest door zijn familie te worden verstoten en beperkt hij zich wat dat betreft tot een loutere bewering die hij niet staft met concrete feiten en argumenten.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Venezuela zou hebben gekend.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie uit het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoeker *in concreto* dient aan te tonen dat er wat hem betreft in zijn land van herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar hij in gebreke blijft.

2.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, wat een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet rekening houdt met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

De Raad wijst er wat dit betreft op dat het Hof van Justitie reeds heeft uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict wordt geacht te bestaan wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld (HvJ 30 januari 2014 (GK), *Diakité*, C-285/12).

Uit de informatie die voorligt, blijkt dat het geweld in Venezuela wijdverspreid is. Het betreft hier voornamelijk politieel dan wel crimineel geweld dat naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Dit politieel en crimineel geweld kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd in het arrest *Diakité*.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken

hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. Verzoeker is evenwel niet van een van deze gebieden afkomstig.

Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier kan niet worden afgeleid dat thans in de Venezolaanse hoofdstad Caracas, waar verzoeker verklaart de laatste jaren voor zijn vertrek uit Venezuela te hebben gewoond en gewerkt, een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont dit ook niet aan.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.8. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig januari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN